

Η χριστουγεννιάτικη Σύναξη Κατηχητών και Κυκλαρχών της Μητρόπολης Βεροίας (ΦΩΤΟ)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Με θέμα: «Τα δόγματα της Εκκλησίας και η κατήχηση - Α' Οικουμενική Σύνοδος» πραγματοποιήθηκε η Σύναξη των Κατηχητών και Κυκλαρχών του Γραφείου Ποιμαντικής Διακονίας της Ιεράς Μητρόπολης Βεροίας, σήμερα, στον περικαλλή Ιερό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης και Οσίου Νικοδήμου Βεροίας. Η Σύναξη έγινε με αφορμή την συμπλήρωση 1700 ετών από την Α' Οικουμενική Σύνοδο (325 - 2025).

Στην αρχή ο Υπεύθυνος των Κύκλων Μελέτης Αγίας Γραφής της Ιεράς Μητροπόλεως μας Πρωτοπρ. Νεκτάριος Σαββίδης καλωσόρισε τους συμμετέχοντες στην καθιερωμένη Σύναξη του Αγίου Δωδεκαημέρου και κάλεσε τον Ποιμενάρχη μας, Σεβασμιώτατο **Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και**

Καμπανίας κ. Παντελεήμονα να απευθύνει χαιρετισμό.

Εισηγήσεις ανέπτυξαν η κ. Πελαγία Σαρησάββα, η οποία μίλησε με θέμα: «Ο πνευματικός καταρτισμός των κατηχητών» και ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Λαρίσης** και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμος, ο οποίος ανέπτυξε το θέμα: «Δόγμα και κατήχηση». Στο τέλος της Συνάξεως στο πνευματικό κέντρο της ενορίας ο Ποιμενάρχης κ. Παντελεήμων ευλόγησε και διένειμε την Βασιλόπιτα σε όλους τους συμμετέχοντες.

Ομιλία του Μητροπολίτη Βεροίας

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων εξέφρασε τις ευχαριστίες του προς τους εκλεκτούς ομιλητές που αποδέχθηκαν την πρόσκληση της Ιεράς μας Μητροπόλεως, λέγοντας μεταξύ πολλών άλλων: Σᾶς καλωσορίζουμε μέ πολλή χαρά στήν Ἡμερίδα τῶν Κατηχητῶν καί Κυκλαρχῶν τῆς Ἱερᾶς μας Μη-τρο-πόλεως, τήν πρώτη Ἡμερίδα καί ἐκδήλωση πού πραγματοποιεῖ ἡ τοπική μας Ἐκκλησία τό νέο ἔτος, τό ὁποῖο καί εὔχομαι ἀπό καρδίας νά εἶναι γεμάτο ἀπό τήν εὐλογία καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ.

Μέ ιδιαίτερη χαρά καί τιμή κα-λω--σορίζω καί τόν προσκεκλη-μένο ὁμιλητή μας, τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λαρίσης καί Τυρνά-βου κ. Ἱερώνυμο, ὁ ὁποῖος εἶχε τήν καλωσύνη νά ἀποδεχθεῖ τήν πρόσκλησή μας καί παρά τίς πολ-λές ὑποχρεώσεις πού ἔχει καί ἐκεῖ-νος αὐτές τίς ἐόρτιες ἡμέρες στήν Ἱερά Μητρόπολή του, νά εἶναι ἀπόψε κοντά μας, γιά νά μᾶς ὁμι-λή-σει σχετικά μέ τό θέμα τῆς Ἡμε-ρίδος μας πού εἶναι: «Τά δόγματα τῆς Ἐκ-κλησίας καί ἡ κατήχηση – Α΄ Οἴκου-μενική Σύνοδος».

Τό νέο ἔτος 2025, ὅπως εἶπαμε ἤδη καί μέ ἄλλες εὐκαιρίες, συμπλη-ρώνονται 1700 χρόνια ἀπό τή σύγκληση τῆς Α΄ Οἴκουμενικῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στή Νί-καια τῆς Βιθυνίας καί στήν ὁποία συμμετεῖχαν 318 ἅγιοι καί θεοφό-ροι πατέρες ἀπό ὅλη τήν τότε ρω-μαϊκή αὐτοκρατορία, γι' αὐτό καί ἡ Σύνοδος ὀνομάζεται οἴκουμενι-κή.

Εἶναι ἡ πρώτη Σύνοδος, ἡ ὁποία ἀποφασί-ζει γιά ἕνα σημαντικό ζήτημα τῆς πίστεώς μας, πού ἀφο-ρᾷ τό πρόσωπο καί τή θέση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί οἱ ἀποφάσεις της ἀποτυπώνονται στά πρῶτα ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως, τοῦ γνωστοῦ «Πι-στεύω», τό ὁποῖο συμπληρώθηκε ἀπό τή Β΄ Οἴκου-μενική Σύνοδο, ἡ ὁποία συνῆλθε ἐξήντα περίπου χρό-νια ἀργότερα, τό 381 στήν Κωνσταντινούπολη, καί συνόψισε τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας σχετικά μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Καθώς, λοιπόν, συμπληρώνονται φέτος 1700 χρόνια ἀπό τήν Α΄ Οἴκουμενική Σύνοδο τό Οἴκου-μενικό μας Πατριαρχεῖο, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀλλά καί ὅλες

οί Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καί ὄχι μό-νο, θά τιμήσουν αὐτή τή μεγάλη ἐπέτειο, ἀλλά καί αὐτό τό πολύ σημαντικό γιά τήν πίστη καί τήν Ἐκκλησία μας γεγονός.

Ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος συνε-κλήθη ἀπό τόν αὐτοκράτορα Μέγα Κωνσταντίνο, προκειμένου οἱ ἀρ-χιε-ρεῖς καί οἱ ἐκπρόσωποί τους νά συζητήσουν γιά τό θέμα πού εἶχε προκύψει μέ τίς καινοφανεῖς διδα-σκαλίες τοῦ Ἀρείου, ἐνός πρεσβυτέ-ρου ἀπό τήν Ἀλεξάν-δρεια, σχετικά μέ τό δεύτερο πρό-σωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τόν Κύ-ριό μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τή σχέ-ση του μέ τόν Θεό-Πατέρα.

Δέν ἦταν ἡ πρώτη φορά κατά τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κλή-θηκε νά ἀντιμετωπίσει διδα-σκα-λίες πού ἀπέκλιναν ἀπό ὅσα πίστευε καί δίδασκε, καί οἱ ὁποῖες προκαλοῦσαν διαιρέσεις καί σχί-σμα--τα μεταξύ τῶν πιστῶν, καθώς κάποιοι ἀκολου-θοῦ-σαν ἐκείνους πού δίδασκαν τίς αἰρετικές διδα-σκα-λίες καί ἀπομα-κρυ-νό-ταν ἀπό τήν Ἐκκλησία. Οἱ περισσότερες ἀπό αὐτές ἀντιμετω-πί-σθηκαν μέ τοπικές Συνόδους, στίς ὁποῖες διευ-θετήθηκαν τά θέ-ματα πίστεως πού ἀπασχολοῦσαν τήν Ἐκκλησία. Τή φορά ὅμως αὐτή ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶχε μόλις ἀπαλλαγεῖ ἀπό τούς διωγ-μούς ἀπό τούς ὁποί-ους ὑπέφερε ἐπί τρεῖς αἰῶνες καί μπορούσε νά κηρύττει ἐλεύθερα καί ἐπίσημα τήν πίστη της. Ἔτσι εἶχε τή δυνα-τότητα νά συζητήσει σέ οἰκουμενι-κό ἐπίπεδο τό θέμα πού εἶχε προ-κύψει μέ τή διδα-σκαλία τοῦ Ἀρείου καί νά ἀποφα-σίσει ἐν Πνεύ-ματι Ἁγίῳ.

Ὁ Ἄρειος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας μορφωμένος καί λόγιος κληρικός τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας, εἶχε καταδικασθεῖ καί σέ προηγού-μενη τοπική Σύνοδο ἀπό τόν ἅγιο Πέτρο, ἐπίσκοπο Ἀλεξανδρείας. Ὁ ἅγιος Πέτρος εἶχε δεῖ σέ ὄραμα τόν Χριστό ὡς νεογέννητο βρέφος πού ἔλαμπε σάν τόν ἥλιο. Ὁ χιτώνας ὅμως πού φοροῦσε ἦταν σχισμέ-νος ἀπό τόν λαιμό μέχρι τά πόδια. Ἐκπληκτος ὁ ἅγιος ρώτησε τότε τόν Χριστό: «Τίς σου τόν χιτῶνα διεῖλε, Κύριε;» Ποιός σου ἔσκισε, δηλαδή, τόν χιτῶνα, Κύριε; Καί τότε ἄκου-σε τόν Χριστό νά τοῦ ἀπα-ντᾷ: «Ὁ πανοῦργος Ἄρειος, Πέτρε».

Τό ὄραμα αὐτό ἀπεικονίζεται συχνά στό ἱερό Βῆμα τῶν ναῶν μας, καί δὴ στήν ἀριστερή πλευρά, ἐνῶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ δηλώνει τή λανθασμένη διδασκα-λία τοῦ Ἀρείου, ὁ ὁποῖος ὑποστή-ριζε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι κτίσμα τοῦ Θεοῦ καί δέν εἶναι ὁμοούσιος πρὸς τόν Πατέρα, δέν ἔχει δηλαδή τήν ἴδια θεία οὐσία, ἄποψη πού εἶναι ἀντίθετη μέ τήν πίστη τῆς Ἐκκλη-σίας μας γιά τήν Ἁγία Τριάδα, τόν Τριαδικό δηλαδή Θεό μας.

Σέ ἀντίθεση μέ ἄλλες θρησκείες, πού δίδουν ἀπλῶς κάποιες ἐντο-λές πρὸς τούς πιστούς τους γιά τό πῶς πρέπει νά ζοῦν καί τί νά κάνουν, ἡ Ἐκκλησία μας, ἀκολου-θώντας καί κηρύσσοντας τό Εὐαγ-γέλιο τοῦ Χριστοῦ κατά τήν ἐντο-λή του, δέν προσφέρει μέ τή διδα-σκαλία της μόνον ἕναν κώδικα ἠθικῆς. Ὁ Χριστός δέν ἦλθε στή γῆ γιά νά μᾶς δώσει τίς ἐντολές του, ὅπως εἶχε δώσει ὁ Θεός στήν

Πα-λαιά Διαθήκη στὸν Μωυσῆ τὶς πλά-κες μέ τὶς δέκα ἐντολές.

Ὁ Χριστὸς ἦλθε, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ μᾶς γνωρίσει τὸν Πατέρα του, τὸν Θεὸ καὶ νὰ μᾶς λυτρώσει μέ τὴ σταυρική θυσία καὶ τὴν ἀνάστασή του ἀπὸ τὴν ἁμαρ-τία. Καὶ Αὐτὸν ἐπιδιώκει νὰ γνωρίσει καὶ σέ μᾶς ἡ Ἐκκλησία μας μέ τὴ διδασκαλία της.

Ὁ Χριστὸς ἔζησε ἀνά-μεσά μας καὶ μᾶς ἔδειξε μέ τὴ ζωὴ του πῶς πρέ-πει νὰ ζοῦμε. Ἰδρυσε τὴν Ἐκκλη-σία του μέ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τὴν ὑπό-σχε-ση πού ἔδωσε στοὺς μαθη-τές του, τὸ ὁποῖο «ὄλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας». Καὶ ἀκό-μη ἔδωσε στὴν Ἐκκλησία τὸ μυστή-ριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, γιὰ νὰ τὸ τελοῦμε «εἰς ἀνάμνη-σίν» του.

Ὅλα αὐτά, ὅπως καὶ ὅσα σχετί-ζονται μέ τὸ μυστήριο τῆς θείας οἰκονομίας καὶ τὴν ἐναν-θρώ-πηση τοῦ Χριστοῦ «ἐκ Πνεύ-ματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρ-θένου», μέ τὸν ρόλο τῆς Ὑπερα-γίας Θεοτόκου στὸ μυστήριο αὐτὸ καὶ στὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, ἀποτελοῦν βασι-κές ἀρχές τῆς πί-στεως μας καὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας, τὶς ὁποῖες φυσικά ὀφείλει νὰ γνω-ρίζει κάθε πιστός.

Τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ εἶναι βε-βαίως ἀκατάληπτα ἀπὸ τὸν ἄν-θρω-πο, γιατί ὁ ἄνθρωπος δέν δια-θέτει τὶς ιδιότητες τοῦ Θεοῦ καὶ δέν μπορεῖ νὰ κατανοήσει τὴ δύ-ναμη ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπη του καὶ ὅσα δι' αὐτῶν ἐνεργεῖ ὁ Θεός. Ἡ πίστη ὅμως καὶ σέ ὅσα δέν μπο-ροῦν νὰ ἐξηγηθοῦν καὶ νὰ ἐρμη-νευθοῦν μέ τὴν ἀνθρώπινη λογι-κή καὶ γνώση, αὐτά δηλαδή τὰ ὁποῖα ὀνομάζουμε δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀποτελοῦν ἀπα-ραί-τητη προϋπόθεση γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς μέλος τῆς Ἐκκλησίας, μέ-λος δηλαδή τοῦ Σώματος τοῦ Χρι-στοῦ, ὅπως συνηθίζουμε νὰ τὴν ὀνομά-ζου-με.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐνῶ γιὰ νὰ γίνεи κανεὶς μέλος μιᾶς ἄλλης θρησκεί-ας, δέν ὑπάρχει σχεδόν καμία προϋπόθεση, ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος πού ἐνδιαφέρεται νὰ δηλώσει τὴν πρόθεσή του καὶ μπορεῖ νὰ γίνεи ἀμέσως μέλος της, στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας γιὰ νὰ ἐνταχθεῖ κάποιος στοὺς κόλπους της καὶ νὰ βαπτισθεῖ εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρί-ζει αὐτές τὶς βασικές ἀρχές τῆς πίστεως, νὰ γνωρίζεи τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ φυσικά νὰ τὰ ἀποδέχεται καὶ νὰ τὰ πιστεύει.

Ἡ διδασκαλία τῶν δογμάτων τῆς Ἐκ-κλησίας μας καὶ τῆς πίστεως γενικότερα καθιερώθηκε ἐξ ἀρχῆς, ἐφόσον ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἐξαπέ-στει-λε τοὺς ἁγίους μαθητές καὶ ἀποστόλους του νὰ μαθητεύσουν πάντα τὰ ἔθνη, νὰ διδάξουν δηλα-δῆ ὅσα δίδαξε Ἐκεῖνος, γνωρίζο-ντάς μας τὸν Πατέρα του, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἀναφέρονται στὴ ζωὴ καὶ τὰ θαύματά του καὶ ὅλη τὴ διδα-σκαλία του. Ἡ διδαχὴ αὐτὴ πού

προηγείται, σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου μας, τῆς βα-πτί-σεως, — «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη ... βαπτίζοντες αὐ-τούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-τος» εἶπε ὁ Χριστός—, ἀποτελεῖ τήν κατήχηση, τήν ὁποία ἐφαρμόζει ἡ Ἐκκλησία μας ἀπό τά πρῶτα χριστιανικά χρόνια μέχρι καί σήμερα.

Ἡ κατήχηση δέν ἀφορᾷ μόνο τή διαδικασία πού ἀκολουθεῖται γιά τούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι προ-σέρ--χονται στήν Ὁρθόδοξη Ἐκ-κλη-σία γιά νά βαπτισθοῦν, ἀλλά καί ὅλους τούς χριστιανούς πού ἔχουν βαπτισθεῖ ὡς νήπια, χωρίς νά ἔχουν οὐσιαστικά κατηχηθεῖ πρῖν ἀπό τή βάπτισή τους, ἀλλά καί ὅλους τούς χριστιανούς ἀνε-ξαρ-τήτως ἡλικίας, γιατί δυστυχῶς πα-ρα-τηρεῖται συχνά τό φαινόμενο πολλοί ἀδελφοί μας, ἀκόμη καί ἀπό ἐκείνους πού βρίσκονται κο-ντά στήν Ἐκκλησία, νά ἔχουν ἄγνοια τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς πίστεώς μας. Καί δέν εἶναι δυνα-τόν νά πιστεύουμε στόν Χριστό, νά τόν ἀναγνωρίζουμε ὡς Σωτήρα μας, καί νά μήν γνωρίζουμε ποιός εἶναι καί γιατί τόν πιστεύουμε.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀσχολεῖ-ται μέ πολλά καί προσπαθεῖ νά ἀποκτήσει γνώσεις μέ ποικίλους τρόπους. Μέσω μάλιστα τῶν δυ-να--το-τήτων πού τοῦ προσφέρει τό διαδίκτυο, ἀναζητᾷ πληροφο-ρίες καί γνωρίζει γιά τή ζωή πολλῶν ἀνθρώπων, πολιτικῶν, καλλιτε-χνῶν, λογοτεχνῶν κλπ., ἀκόμη καί ἀσή-μαντες λεπτομέρειες γιά ὅλους αὐτούς. Ἄγνοεῖ ὅμως βασι-κά στοι-χεῖα γιά τόν Χριστό, στό ὄνομα τοῦ ὁποίου ἔχει βαπτισθεῖ καί στόν ὁποῖο πιστεύει. Καί μπορεῖ, ὅπως εἶπαμε, τά

δόγματα τῆς Ἐκ-κλησίας μας νά μὴν ἔρμη-νεύονται, ἀλλὰ αὐτό δέν σημαίνει ὅτι δέν πρέπει νά τὰ γνωρίζουμε. Ὑπάρ-χουν ἄλλωστε καί στίς ἡμέ-ρες μας ἐκπρόσωποι διαφόρων αἰρέ-σεων ἢ καί θρησκευτῶν, πού διακινοῦν τίς δικές τους θέσεις καί ἀπόψεις καί σχετικά μέ τόν Χριστό, τήν Πανα-γία, τόν Θεό καί τούς ἁγίους, οἱ ὁποῖες εἶναι ἐντε-λῶς ξένες πρὸς τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἐπιχειροῦν νά μᾶς παρασύρουν καί νά μᾶς ἀπο-μακρύνουν ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Ὅλοι αὐτοί ἀποτελοῦν κίνδυνο γιά μᾶς καί θά πρέπει νά τούς ἀποφεύγουμε. Γιά νά κατανοήσου-με ὅμως ὅτι πρόκειται γιά ἀν-θρώ-πους «πονηρούς καί γόητες», οἱ ὁποῖοι προκόπτουν «ἐπί τό χειρὸν πλανῶντες καί πλανώμε-νοι», ὅπως γράφει ὁ πρωτοκορυ-φαῖος ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τόν μα-θητὴ του ἐπίσκοπο Ἐφέσου Τιμό-θεο (2 Τιμ. 3.13), εἶναι ἀνάγκη νά γνωρίζουμε τί πιστεύουμε, ὥστε νά μπορούμε καί μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ νά προφυλάξουμε τούς ἑαυ-τούς μας καί νά μὴν παρασυρ-θοῦμε.

Εἶναι μέγιστη ἀνάγκη ἀλλὰ καί καθῆκον μας νά γνωρίζουμε τί ἀκρι-βῶς πιστεύουμε· ποιός ἀκρι-βῶς εἶναι ὁ Χριστός πού πιστεύ-ουμε· ποιά εἶναι ἡ σχέση του μέ τόν Θεό-Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦ-μα, ὥστε καί πιστεύουμε πραγμα-τικά καί νά προφυλάσσουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό τίς κακοδοξίες πού κυκλοφοροῦν στόν κόσμο μας.

Γι' αὐτό ἄλλωστε καί οἱ ἅγιοι Πα-τέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συ-νό-δου, δέν περιορίσθηκαν νά περι-λά-βουν μόνο στίς θεολογικές τους μελέτες καί στίς ὁμιλίες τους τήν ἀναίρεση τῶν κακοδοξιῶν καί τῶν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν τοῦ Ἄρειου, ἀλλὰ θέλησαν νά διατυ-πώσουν μέ εὐσύνοπτη μορφή τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας στά πρῶτα ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως, τοῦ «Πιστεύω», τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας γιά τόν Χρι-στό. Μέσα σέ αὐτά τὰ ἄρθρα καθορίζεται ἡ σχέση τοῦ Κυρίου μας μέ τόν Θεό-Πατέρα, ἡ ζωὴ του, ἡ Σταύρωση καί ἡ Ἀνά-στασή του, καί ἡ ὀλοκλήρωση τοῦ σωτηριώ-δους ἔργου του, γιά νά γνωρί-ζου-με καί νά μὴν παρασυρῶμεθα ἀπό ἀλλότριες φωνές.

Εἶναι περιττό νά τονίσω πόσο ση-μαντικό εἶναι νά γνωρίζουμε τό Σύμβολο τῆς πίστεως, καί νά τό ἐπαναλαμβάνουμε καθημερινά, ὄχι μηχανικά ἀλλὰ κατανοώντας τή σημασία ὧσων λέμε.

Ἡ φετινὴ ἐπέτειος τῶν 1700 ἐτῶν ἀπὸ τήν Α' Οἰκουμενικὴ Σύ-νοδο εἶναι, νομίζω, μία εὐκαιρία νά γνωρίσουμε ὅλοι περισσότερο τὰ δόγματα τῆς πίστεως καί ἰδιαι-τέρως αὐτά τὰ ὁποῖα «θεοπνεύ-στως διετράνω-σαν» οἱ 318 Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες τῆς Α' Οἰ-κουμενικῆς Συνό-δου μέσα καί ἀπὸ τὰ κατη-χητικά μαθήματα, τούς κύκλους καί τὰ ἑσπερινὰ κηρύγ-ματα καί στά παιδιὰ καί στούς νέους καί στούς μεγαλύτερους ἀδελ-φούς μας, ἀλλὰ καί τούς ἁγίους τῆς

Ἐκκλησίας μας, ὅπως τόν Μέγα Ἀθανάσιο, τόν ἅγιο Σπυρίδωνα, τόν ἅγιο Νικόλαο καί ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ὑπερεμάχησαν τῆς ἀληθεί-ας καί ἀγωνίσθηκαν κατά τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο, ὥστε νά μὴ ἐπικρατήσουν οἱ κα-κοδοξίες τοῦ Ἄρειου. Ἔτσι καί ἐμεῖς θά πιστεύουμε ἐνσυνείδητα καί ὀρθόδοξα καί θά διατηροῦμε τήν ἱερά παρακαταθήκη τῆς πί-στεως, τήν ὁποία μᾶς κληρο-δότησαν οἱ Πατέρες καί οἱ ἅγιοί μας.

Μέ αὐτές τίς ταπεινές σκέψεις σᾶς καλωσορίζω καί πάλι καί ἐκ-φράζω τίς εὐχαριστίες καί τήν εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τόν Ἅγιο Λαρίσης, πού βρίσκεται ἀπόψ ἀνάμεσά μας στήν Ἡμερίδα τῶν Κατηχητῶν καί τῶν Κυκλαρχῶν τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως καί θά μᾶς ὁμιλήσει στή συνέχεια μέ θέμα «Δόγμα καί κατήχηση», ἀλλά καί τήν καθηγήτρια κυρία Πελα-γία Σαρησάββα, τήν πρώτη ὁμιλή-τρια τῆς Ἑσπερίδος μας, μέ τήν ὁποία συνεργαζόμεθα ἐδῶ καί 30 χρόνια καί ἡ ὁποία θά μᾶς ἀναπτύξει τό θέμα: «Ὁ πνευ-μα-τικός καταρτισμός τῶν κατηχη-τῶν».

Εὐχαριστῶ καί ὄλους τούς κατη-χη-τές, τίς κατηχήτριες, τούς κυ-κλάρ-χες καί τίς κυκλάρχισσες πού ἀνταποκριθήκατε στήν πρόσκλη-ση τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως καί εἶστε παρόντες στή σημερινή Ἑσπερίδα.

